

3. ADVIES MET BETREKKING TOT ARTIKEL 13 VAN HET WETSONTWERP TOT WIJZIGING VAN DE GECOÖRDINEERDE WETTEN OP DE HANDELSVENNOOTSCHAPPEN.

(Gedr.St., Kamer, 1992-93, nr. 1005/20, 10 mei 1994)

D. 14/07/94

In een brief d.d. 14 juni 1994 heeft de Minister van Economische Zaken de Hoge Raad voor het Bedrijfsrevisoraat en de Accountancy om advies gevraagd nopens artikel 13 van het wetsontwerp tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen dat reeds werd goedgekeurd door de Kamer van Volksvertegenwoordigers (Gedr.St., Kamer, 1992-93, nr. 1005/20, 10 mei 1994), en dat nu voorligt in de bijzondere Senaatscommissie.

Genoemd artikel 13 strekt ertoe de commissarisplicht in vennootschappen voortaan vast te stellen op basis van de grootte van de onderneming «op zich», zonder nog, zoals nu het geval is, rekening te houden met de met haar verbonden ondernemingen.

De Hoge Raad heeft zich over deze vraag om advies gebogen in haar vergaderingen van 30 juni en 8 juli 1994. De Hoge Raad betreurt dat hem pas advies werd gevraagd na de goedkeuring van artikel 13 in de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

*
*   *

Dit advies is vierledig gestructureerd.

In een eerste gedeelte wordt ingegaan op de wettelijke context en de verantwoording van artikel 13 van het wetsontwerp tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen.

In een tweede gedeelte worden de gevolgen beschreven die een goedkeuring van genoemd artikel 13 zou hebben in vergelijking met de huidige toestand.

In de Hoge Raad kon geen unanimitieit bereikt worden over het artikel 13. Het derde en het vierde gedeelte van het advies bevatten derhalve de twee ingenomen stellingen.

In het derde gedeelte wordt de stelling weergegeven van de leden die van oordeel zijn dat artikel 13 van het wetsontwerp tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen zonder meer moet geschrapt worden.

In het vierde gedeelte wordt de stelling weergegeven van de leden die van oordeel zijn dat artikel 13 van het wetsontwerp tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen moet gehandhaafd worden, met dien verstande dat van zijn toepassingsgebied zouden uitgesloten worden :

- de vennootschappen die consolidatieplichtig zijn
- de portefeuillemaatschappijen
- en de beursgenoteerde vennootschappen.

Indien de eerste stelling, waarin artikel 13 van het wetsontwerp verworpen wordt, in de Senaat niet zou worden gevolgd, zijn de leden die deze stelling onderschrijven van oordeel dat deze bepaling minstens moet geamendeerd worden in de zin, verdedigd in de tweede stelling.

1. Context en verantwoording van het wetsvoorstel De Clippele.

Overeenkomstig artikel 64, §2 Venn. W. zijn de vennootschappen die voor het laatst afgesloten boekjaar niet voldoen aan de criteria² aangegeven in artikel 12, §2 van de Wet van 17 juli 1975 betreffende de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen, niet verplicht één of meer commissarissen aan te stellen.

Het impact van artikel 64, § 2 moet beoordeeld worden, rekening houdend met het feit dat, krachtens artikel 12, §2 van het Koninklijk Besluit van 12 september 1983 tot uitvoering van gemelde wet van 17 juli 1975, in het geval van een met andere ondernemingen verbonden onderneming, in de zin van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1976 betreffende de jaarrekening van ondernemingen, de criteria die verband houden met het zakencijfer en het balanstotaal, zoals bedoeld in artikel 12, §2 van de wet, moeten vastgesteld worden op geconsolideerde basis, terwijl het jaargemiddelde van het aantal tewerkgestelde werknemers door elk van de verbonden ondernemingen moet opgeteld worden.

Om de draagwijdte van artikel 64, §2 Venn. W. goed te vatten, is het belangrijk op te merken dat worden beschouwd als met een onderneming verbonden ondernemingen in de zin van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1976:

- a) de ondernemingen die zij controleert;
- b) de ondernemingen die haar controleren;
- c) de ondernemingen waarmee zij een consortium vormt;
- d) de andere ondernemingen die, bij weten van haar bestuursorgaan, worden gecontroleerd door de sub a), b) en c) bedoelde ondernemingen.

De dochterondernemingen van Belgische of buitenlandse groepen die ontsnappen aan de verplichting om een commissaris-revisor te benoemen zijn derhalve zeldzaam.

Artikel 13 van het wetsontwerp tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, luidt als volgt :

---

² Jaargemiddelde van het personeelsbestand, 50. Omzetcijfer, exclusief BTW, 170 miljoen frank. Balans totaal, 85 miljoen frank.

«Artikel 64, §1 van de dezelfde gecoördineerde wetten gewijzigd bij de wet van 21 februari 1985, wordt aangevuld met een §3, luidend als volgt:

§3. Voor de uitvoering van de §§1 en 2 wordt iedere vennootschap afzonderlijk beschouwd en vindt geen consolidatie plaats tussen de jaarrekening van de vennootschap en de jaarrekening van andere ondernemingen, Belgische of buitenlandse, waarmee zijn verbonden zou kunnen zijn in de zin van de boekhoudwetgeving»

*
*   *

In de toelichting bij het oorspronkelijk wetsvoorstel De Clippele dat in de Kamer werd geïntegreerd als artikel 13 in het wetsvoorstel -nu wetsontwerp- 1005 tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, en dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig advies, wordt ervan uitgegaan dat de berekening op geconsolideerde basis van de grootte van een onderneming, in zoverre zij de commissarisplicht bepaalt, niet overeen zou stemmen met de bedoeling van de Wet van 21 februari 1985 tot hervorming van het Bedrijfsrevisoraat (Gedr. St., Kamer, 1992-93, nr. 1005/19, pp. 4-5).

Nochtans gaf de Regering reeds bij de voorbereiding van de Wet van 1 juli 1983 tot wijziging van de Wet van 17 juli 1975 op de boekhouding en de jaarrekening van ondernemingen, als haar intentie te kennen dat zij de grootte van een onderneming wilde beschouwen op een geconsolideerde basis met de met haar verbonden ondernemingen (Gedr.St., Kamer, 1980-81, nr. 925/1, p. 6).

Deze intentie werd werkelijkheid in het reeds gemelde art. 12, §2 K.B. 12 september 1983. In het Verslag aan de Koning voorafgaand aan dit K.B. kan men daarover lezen :

«Bij de berekening van de omvang van een onderneming heeft het besluit daardoor eerder oog voor de bedrijfseconomische realiteit - gevormd door een groep onderling verbonden ondernemingen - dan voor de omstandigheid dat een gedeelte van het bedrijf van de groep gelocaliseerd is in een afzonderlijke vennootschap.»

Dit K.B. van 12 september 1983 en zijn Verslag aan de Koning waren aangenomen kort voor de Wet van 21 februari 1985 tot hervorming van het bedrijfsrevisoraat werd gestemd, die naar het criterium van de grootte van de onderneming verwees om te bepalen of een onderneming al dan niet aan de commissarisplicht is onderworpen (Gedr.St., Kamer, 1982/83, nr. 552/35, p. 34).

*
*   *

Een ander argument dat in de toelichting bij voormeld wetsvoorstel De Clippele wordt aangehaald om van de berekening op geconsolideerde basis af te stappen, verwijst naar het gering aantal werknemers van sommige ondernemingen die «op zich» klein zijn, maar die op geconsolideerde basis «groot» zijn (Gedr.St., Kamer, 1992-93, nr. 1005/19, pp. 4-5).

In het boekhoud- en vennootschapsrecht is het personeelsbestand van 50 echter slechts één van de drie drempelcriteria waarvan er twee moeten overschreden zijn om van een

grote onderneming te gewagen die onderworpen is aan de commissarisplicht en die haar jaarrekening niet verkort mag opstellen of openbaar maken.

Enkel wanneer de onderneming meer dan 100 personen als werknemer tewerk stelt volstaat dit «sociaal» gegeven op zich om de onderneming tot een grote onderneming te maken.

Een onderneming met een erg klein personeelsbestand kan dus groot zijn, omwille van een hoog omzetcijfer en een dito balanstotaal (bv. portefeuillemaatschappij). Daarbij is het van totaal ondergeschikt belang of het een geïsoleerde onderneming betreft met weinig personeel, of een groep van ondernemingen die slechts door consolidatie aan een personeelsbestand van 50 komt.

2. De gevolgen van een goedkeuring door de Senaat van artikel 13 van het wetsontwerp tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen

Een goedkeuring van artikel 13 van het wetsontwerp tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen zou tot gevolg hebben dat de criteria van artikel 12, §2 van de Wet van 17 juli 1975 nog enkel op geconsolideerde mondiale basis zouden vastgesteld worden om te bepalen welk jaarrekeningenschema -verkort of niet- moet gebruikt worden (art. 12, §1 Wet 17 juli 1975) en voor de toepassing, in voorkomend geval, van artikel 80, lid 3 Venn.W.

De band die ingevolge de huidige wetgeving ontstaan is tussen het volledig jaarrekeningenschema en de commissarisplicht zou aldus komen te vervallen.

*
*   *

Voorts zou een goedkeuring van artikel 13 met zich brengen dat, uitgaande van de cijfers voor 1992, 8.624 van de 16.011 vennootschappelijke ondernemingen, die op dit ogenblik een volledig schema neerleggen, niet aan de commissarisplicht onderworpen zijn.

Uit nazicht van de CD-Rom-gegevens die de Nationale Bank ter beschikking stelde voor 1992, blijkt inderdaad dat van de 16.011 ondernemingen die momenteel een volledig jaarrekeningenschema neerleggen, er 8.624 zijn die, op niet geconsolideerde basis, minder dan twee van de drie drempelcriteria overschrijden.

*
*   *

Een derde gevolg van de goedkeuring van artikel 13 van het wetsontwerp tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen zou erin bestaan dat de dochterondernemingen of de leden van een consortium die op zich niet als «groot» kunnen beschouwd worden, terwijl de verticale of horizontale groep waarvan zij deel uitmaken

consolidatieplichtig is, zullen worden geïntegreerd in de geconsolideerde groepsrekeningen zonder dat hun individuele jaarrekening aan een afzonderlijke revisorale controle onderworpen werd.

*
*   *

De goedkeuring van artikel 13 zou tot gevolg hebben dat een aantal portefeuillemaatschappijen die op zich niet als «groot» kunnen beschouwd worden, omdat zij een hoger balanstotaal hebben dan hetgeen voorzien is in artikel 12, § 2 van de wet van 17 juli 1975 maar minder personeel tewerkstellen en een lager omzetcijfer hebben dan de grensgetallen, bepaald in datzelfde artikel, niet langer aan de commissarisplicht zouden onderworpen zijn, omdat hun omzetcijfer en personeelstotaal niet meer zouden worden berekend op geconsolideerde basis.

Door de Commissie voor Bank- en Financieuzen werd geraamd dat op die wijze ongeveer 25% van de portefeuillemaatschappijen niet langer door een vennootschapscommissaris zouden gecontroleerd worden. Dezelfde opmerking kan gemaakt worden voor vele dochterondernemingen van deze portefeuillemaatschappijen. Paradoxaal genoeg zouden deze «kleine» portefeuillemaatschappijen wel een bedrijfsrevisor moeten aanstellen om de Commissie voor Bank- en Financieuzen bij te staan in haar controle (art. 3 K.B. nr. 64 van 10 november 1967).

*
*   *

Tenslotte zou een goedkeuring van artikel 13 van het wetsontwerp tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen voor gevolg hebben dat een -door het Instituut der Bedrijfsrevisoren op vijftig geraamd- aantal beursgenoteerde bedrijven die op zich niet als groot kunnen beschouwd worden, omdat zij bij een hoog balanstotaal te weinig personeel tewerkstellen en een te laag omzetcijfer hebben, niet langer aan de commissarisplicht zouden onderworpen zijn, omdat hun omzetcijfer en personeelsbestand niet meer worden geconsolideerd met dat van hun dochterondernemingen.

3. Eerste stelling.

Mevrouw Y. Merchiers, de heren K. Geens, V. Meeuws, P. Michel en J.L. Struyf, leden van de Hoge Raad voor het Bedrijfsrevisoraat en de Accountancy, hebben, gelet op het voorgaande, het volgende advies uitgebracht :

«De groep van verbonden ondernemingen als zodanig wordt in het Belgisch recht slechts erkend in die gevallen waarin de wetgever of de rechtspraak van oordeel zijn dat de afzonderlijke rechtspersoonlijkheid terzijde moet gesteld worden ten voordele van de bedrijfs-economische realiteit.

Artikel 12, §2 van de Wet van 17 juli 1975 is daar een voorbeeld van. De grootte van een onderneming die bepaalt of zij haar jaarrekening al dan niet in verkorte vorm mag opmaken

en openbaar maken, en die bepaalt of zij al dan niet een commissaris moet aanstellen, wordt beschouwd op geconsolideerde basis met de met haar verbonden ondernemingen.

Voor het maatschappelijk verkeer, voor de parameters van 's lands economie en voor de tewerkstelling is een groep van verbonden vennootschappelijke ondernemingen, even belangrijk als een afzonderlijke rechtspersoon die dezelfde dimensies heeft als die groep.

De juridische notie van de rechtspersoonlijkheid is voor de toepassing van de wetgeving waarvoor de grootte van de onderneming relevant is, derhalve minder belangrijk dan de economische realiteit van de groep.

Andermaal kan verwezen worden naar de reeds geciteerde passage uit het Verslag aan de Koning voorafgaand aan het K.B. van 12 september 1983 :

«Bij de berekening van de omvang van een onderneming heeft het besluit daardoor eerder oog voor de bedrijfseconomische realiteit - gevormd door een groep onderling verbonden ondernemingen - dan voor de omstandigheid dat een gedeelte van het bedrijf van de groep gelocaliseerd is in een afzonderlijke vennootschap.»

*
*   *

De gelijkstelling, voor doeleinden van de aflijning van de commissarisplicht, van de grootte van de onderneming met de grootte van de rechtspersoon brengt vooreerst met zich dat een aantal groepen waarvan de verbonden ondernemingen op dit ogenblik, elk op zich, aan de commissarisplicht onderworpen zijn, dat niet meer -of althans niet meer allemaal- zouden zijn.

Het aantal ondernemingen dat op die wijze aan de commissarisplicht zou ontsnappen wordt op basis van de CD-Rom-gegevens van de Nationale Bank voor 1992 op 8.624 geraamd, d.i. meer dan de helft van de op dit ogenblik aan de commissarisplicht onderworpen ondernemingen. Voor het maatschappelijk verkeer mag deze evolutie als hoogst ongewenst worden beschouwd.

Nu de maatschappelijke reflex bestaat om in geval van faling of fraude steeds meer een beschuldigende vinger op te steken aan het adres van de commissaris, als zou hij zijn preventieve functie onvoldoende au sérieux hebben genomen, zou het contradictorisch zijn om terzelfdertijd de commissarisplicht af te schaffen in een aantal kleinere groepen waarin de behoefte aan een ernstige controle onmiskenbaar is.

Een «op zich» kleine onderneming die deel uitmaakt van een groep die haar «groot» maakt, ontleent daaraan voor het maatschappelijk verkeer een grotere betekenis dan een even kleine onderneming die zelfstandig is.

Het spreekt vanzelf dat de tewerkstelling in het algemeen, en de informatie en consultatie van de werknemers in het bijzonder, één van de aspecten is waaronder het maatschappelijk verkeer erg belanghebbend is bij de correcte vennootschapsverslaggeving. Het is trouwens zo dat het aantal werknemers het arbeidsrechtelijk criterium vormt om te bepalen of al dan niet een ondernemingsraad moet samengesteld worden, en zodoende, of al dan niet een bedrijfsrevisor moet benoemd worden om de ondernemingsraad bij te staan.

Daarnaast zou de gelijkstelling van de grootte van de onderneming met de grootte van de rechtspersoon voor gevolg hebben dat de commissarisplicht kan ontweken worden door de splitsing van de éne rechtspersoon in verschillende -weliswaar onderling verbonden- rechtspersonen.

Op die wijze zou de commissarisplicht massaal kunnen ontdoken worden.

Daarbij vermogen de bezwaren van de «kleine» Belgische dochters van verbonden buitenlandse ondernemingen niet te overtuigen. Weliswaar zullen deze Belgische dochters doorgaans, bij berekening op geconsolideerde basis met hun moeder, als «groot» worden beschouwd, waar ze op zich «klein» zijn.

Toch weegt het belang van deze dochterondernemingen bij de kostenbesparing van de commissaris geenszins op tegen het belang van de gemeenschap, de aandeelhouders, de werknemers en de schuldeisers bij een behoorlijke revisorale controle van alle Belgische ondernemingen en ondernemingsgroepen van een zekere grootte.

Daarenboven zal de buitenlandse moeder meestal ook zelf de Belgische dochter aan een ernstige audit onderwerpen. Dat ze verkiest deze audit in volledige vrijheid te kunnen doorvoeren, zonder enige wettelijke verplichting, en zonder onderwerping aan de Belgische normen, kan geen argument vormen.

*
*   *

De commissarisplicht is terecht afhankelijk gesteld van de grootte van de onderneming omdat deze haar belang bepaalt voor het maatschappelijk verkeer. De gelijkstelling voor deze doeleinden van de grootte van de onderneming met de grootte van de rechtspersoon -zoals wordt voorgesteld in artikel 13 van het wetsontwerp tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, zou nefaste gevolgen hebben. Het algemeen belang heeft geen boodschap aan de kunstmatige opsplitsing van eenzelfde economisch geheel in meerdere rechtspersonen.

Daarom moet artikel 13 van het wetsontwerp tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen worden verworpen.

In subsidiaire orde, voor het geval deze eerste stelling in de Senaat niet zou worden goedgekeurd, sluiten de leden van de Hoge Raad die haar onderschrijven zich aan bij de hierna weergegeven tweede stelling waarin het behoud van artikel 13 van het wetsontwerp tot wijziging van de gecoördineerde wetten wordt verdedigd mits belangrijke amendementen».

4. Tweede stelling

De heren Guy Keutgen en Kris Peeters, leden van de Hoge Raad voor het Bedrijfsrevisoraat en de Accountancy, hebben, gelet op het voorgaande, het volgende advies uitgebracht:

«De commissarisplicht is voor de ondernemingen, en vooral voor de kleine en middelgrote ondernemingen, een ernstige bedrijfskost. De commissarisplicht opleggen aan onderne-

mingen die op zich niet, en op geconsolideerde basis wel, voldoen aan de criteria bedoeld in artikel 12, §2 van wet van 17 juli 1975, is niet te verantwoorden.

Ze zijn derhalve van oordeel dat het artikel 13 van het wetsontwerp tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen op dit punt moet goedgekeurd worden. Ze menen nochtans dat, voor doeleinden van de commissarisplicht, de geconsolideerde berekeningswijze moet behouden worden voor ondernemingsgroepen die uit hoofde van hun omvang, van hun holdingactiviteit of van hun beursnotering een bijzondere betekenis hebben voor het maatschappelijk verkeer.

*
*   *

Zo zouden de «op zich» «kleine» dochterondernemingen van een consolidatieplichtige groep, niet langer onderworpen zijn aan een zelfstandige commissarisplicht (zie hoger, sub 2). Voor de controle van de geconsolideerde jaarrekening zou dit een handicap betekenen. De commissaris van de moeder zou bij de controle van de groepsrekeningen immers niet langer kunnen rekenen op de betrouwbaarheid van de individuele jaarrekeningen van de niet aan de commissarisplicht onderworpen dochters (vgl. art. 74-75 K.B. 6 maart 1990).

Om die reden dient het artikel 13 geamendeerd te worden in die zin dat het niet zou gelden indien de desbetreffende vennootschappelijke onderneming deel uitmaakt van een groep die consolidatieplichtig is op grond van artikel 11 van de Wet van 17 juli 1975 op de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen, zoals uitgevoerd door het K.B. van 6 maart 1990 op de geconsolideerde jaarrekening van de ondernemingen.

*
*   *

De portefeuillemaatschappijen zijn op grond van het K.B. nr. 64 van 10 november 1967 verplicht om met instemming van de Commissie voor Bank- en Financieuzen een bedrijfsrevisor aan te stellen die de Commissie behulpzaam is in haar controle (artt. 3 en 5 K.B. nr. 64). Indien de portefeuillemaatschappij bovendien een grote onderneming is, dan zal deze revisor tevens de functie van commissaris vervullen (art. 4 K.B. nr. 64).

Het beschouwen van de grootte van de portefeuillemaatschappij op gedeconsolideerde basis zal er, volgens berekeningen van de Commissie voor Bank- en Financieuzen, toe leiden dat ongeveer 25% van de portefeuillemaatschappijen niet langer aan de commissarisplicht onderworpen is. Vele portefeuillemaatschappijen hebben immers een laag omzetcijfer en een dito personeelsbestand (hoger, sub 2). Zij overschrijden slechts één van de in artikel 12, §2 van de Wet van 17 juli 1975 bedoelde drempelcriteria, nl. dat van het balans-totaal, en zij zijn derhalve geen grote onderneming wanneer ze niet op geconsolideerde basis worden beschouwd.

Vermits deze «kleine» portefeuillemaatschappijen niettemin verplicht zouden zijn om toch een geconsolideerde jaarrekening op te stellen op grond van het K.B. van 1 september 1986, en deze geconsolideerde jaarrekening noodzakelijkerwijze moet gecontroleerd worden door een daartoe speciaal aangestelde bedrijfsrevisor (art. 73 K.B. 6 maart 1990), is het niet aangewezen deze te laten werken met individuele jaarrekeningen die niet door een commissaris zouden gecontroleerd zijn.

In het huidige stelsel daarentegen wordt, indien het geconsolideerd cijfer van de met de portefeuillemaatschappij verbonden ondernemingen twee van de drie in art. 12, §2 W. 17 juli 1975 overschrijdt, elk van die ondernemingen, zoals de portefeuillemaatschappij zelf trouwens, aan de commissarisplicht onderworpen wat zijn individuele jaarrekening betreft.

In die omstandigheden moet artikel 13 geamendeerd worden in dier voege dat de portefeuillemaatschappijen en de met hen verbonden ondernemingen er toe gehouden zijn een commissaris te benoemen, en dit, ongeacht hun grootte. Deze stelling stemt overigens overeen met de wetgeving die van toepassing is op de «kleine» kredietinstellingen, die, ofschoon ze op grond van de Handelsvennootschappenwet geen commissaris moeten aanstellen, dat toch dienen te doen op grond van art. 50 van de Wet 22 maart 1993 op de kredietinstellingen.

*
*   *

Een vergelijkbare bedenking kan gemaakt worden m.b.t. de beursgenoteerde ondernemingen die op gedeconsolideerde basis als «klein» zouden kunnen beschouwd worden.

Deze ondernemingen zijn momenteel meestal aan de commissarisplicht onderworpen omdat zij op geconsolideerde basis twee van de drie in art. 12, §2 W. 17 juli 1975 bedoelde criteria overschrijden.

Bij een berekening van hun grootte op gedeconsolideerde basis zou dit niet langer het geval zijn. Voor de betrouwbaarheid van de financiële marktinformatie zou dit nadelig zijn.

Daarom moet het artikel 13 van het wetsontwerp tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen geamendeerd worden in dier voege dat de gedeconsolideerde berekeningswijze niet zou gelden voor de beursgenoteerde ondernemingen»

